

'Zij kwamen tot David'

Een Bijbellezing over 1 Kronieken 11 en 12.

We vinden één onderwerp op elke bladzijde van de Bijbel, en dat onderwerp is onze Heer Jezus Christus. We vinden Hem dus ook in het gedeelte dat we willen overdenken: 1 Kronieken 11 en 12.

'Toen vergaderde zich gans Israël tot David naar Hebron, zeggende: Zie, wij zijn uw gebeente en uw vlees. Zelfs ook te voren, toen Saul nog koning was, hebt gij Israël uitgeleid en ingeleid; ook heeft de HEERE, uw God, tot u gezegd: Gij zult Mijn volk Israël weiden, en gij zult voorganger zijn van Mijn volk Israël. Ook kwamen alle oudsten in Israël tot de koning naar Hebron, en David maakte een verbond met hen te Hebron, voor het aangezicht des HEREN; en zij zalfden David tot koning over Israël, naar het woord des HEREN door de dienst van Samuël' (1 Kronieken 11:1-3).

De geschiedenis van David vinden we tweemaal in de Schrift. De eerste keer loopt zijn geschiedenis vanaf 1 Samuël 16 via het hele tweede Boek Samuël door tot 1 Koningen 2. De tweede keer vinden we zijn geschiedenis in 1 Kronieken, waar we deze echter uit een heel ander gezichtspunt zien. In 1 Kronieken zien we heel bijzonder wat voor God kostbaar is. We vinden er dus heel weinig over Saul; en wat we over hem vinden, is vooral in hoofdstuk 10 zijn dood en zijn ongehoorzaamheid tegenover God. Over het begin van de geschiedenis van David lezen we niets in 1 Kronieken. Maar in 1 Kronieken 11 lezen we dat gans Israël zich vergadert tot David naar Hebron, om hem tot koning over het hele land te maken.

Hij was vele jaren verworpen geweest, en daarna had hij zeveneneenhalf jaar als koning over de stam Juda geregeerd. Nu echter komen de oudsten van Israël en willen hem erkennen als koning over heel Israël. En dat niet slechts omdat dit hun wens was, maar omdat ze erkend hebben dat hij daartoe door God was bestemd:

'Ook heeft de HEERE, uw God, tot u gezegd: Gij zult Mijn volk Israël weiden, en gij zult voorganger zijn van Mijn volk Israël' (vers 2). Hier zien we de gedachte van God: Mijn volk weiden. David was eigenlijk een herder, en God heeft deze herder uitverkoren om Zijn volk te weiden. 'Gij zult Mijn volk weiden' en 'Gij zult voorganger [of: vorst] zijn van Mijn volk Israël': hoe vaak verwisselen wij niet de volgorde van deze beide opdrachten? We willen graag voorgaan, we willen vorst zijn, we willen graag regeren. Maar de Goddelijke opdracht om de dienst van een herder uit te oefenen, is iets geheel anders en wordt hier als eerste genoemd!

Wanneer we de geschiedenis van Jakob lezen, waar we veel vinden over een herderlijke dienst, dan stellen we vast dat herderlijke dienst eigenlijk zwaar werk is. Hij klaagt bij Laban over het feit dat hij altijd werkzaam moest zijn, zowel in de hitte van de dag als bij de nachtelijke kou. De dienst van een herder duurt vierentwintig uur per dag. Zo'n dienst begint niet pas om negen uur 's morgens en duurt niet slechts tot vijf uur 's middags. Soms gaat de telefoon laat in de avond of zelfs 's nachts: iemand belt je met de vraag of je wilt helpen. Dan kan de herder niet zeggen dat zijn agenda voor die week al is vol gepland, dat hij geen tijd meer heeft; dat men maar een maand moet wachten. De herder moet te allen tijde bereid zijn om zijn dienst uit te oefenen. En zijn dienst is vaak gericht op schapen die eigen wegen

gaan - een moeilijk werk!

Men ziet ook in de geschiedenis van David dat het volk Israël vaak eigen wegen wilde gaan. Denk maar aan Absalom: het volk wilde hem volgen. Daarna stond Seba op, een Benjaminit, de zoon van Bichri, en ze gaven de voorkeur aan hem (zie 2 Samuël 20:1). De herder echter die de HEERE had verkoren, wilden ze niet.

Maar hier in 1 Kronieken 11 komt het volk tot David, en wil hem tot koning zalven naar het woord van de HEERE door de dienst van Samuël. In deze beide hoofdstukken 11 en 12 nu vinden wij veel namen, die we niet alle afzonderlijk hoeven op te noemen, maar al die personen hebben dit éne doel: David tot koning te maken en hem de plaats te geven die God hem had geschonken.

We vinden in deze beide hoofdstukken maar één uitzondering, en wel vrijwel meteen aan het begin. David neemt Jeruzalem in en zegt daarbij in vers 6: 'Al wie de Jebusieten het eerst slaat, zal tot een hoofd en tot een overste worden'. En dan lezen we over Joab. Joab was Davids legeroverste, zijn generaal. Joab had echter altijd slechts interesse voor één persoon: dat was voor Joab zelf. Meer dan eens heeft hij personen omgebracht die hem daarbij in de weg stonden. Zo lang het goed ging met David, stond Joab aan zijn kant. Maar eigenlijk zocht Joab een plaats voor zichzelf.

En in die verdorven hartetoestand lukte het hem ook om Jebus binnen te komen. Hij was werkelijk een dapper man, maar we zien heel uitvoerig in de beide Boeken Samuël en in de eerste hoofdstukken van 1 Koningen dat zijn hart niet naar David uitging, maar naar zijn eigen persoon en zijn eigen belangen. Hier in 1 Kronieken wordt Joab weliswaar vermeld, maar verder lezen we hier niet veel over hem. God wil immers David voor onze harten stellen én allen wier hart naar David uitging.

Ik zie deze helden onderverdeeld in drie groepen. De eerste groep is de hoogste groep, maar tegelijkertijd in aantal slechts heel klein. Het zijn drie helden.

De tweede groep staat geestelijk niet zo hoog als de eerste, en wanneer we dit hoofdstuk vergelijken met 2 Samuël 23, dan zien we dat de eerste groep volledig is, maar dat de tweede in 1 Kronieken niet volledig wordt vermeld. Ik geloof dat één naam er met opzet niet staat, namelijk de naam van Joab. Die naam vinden we meer dan eens in de beide hoofdstukken die we hebben gelezen, maar niet op de lijst van de helden van David. De Heer ziet niet alleen dat wat zichtbaar is, de dingen die gedaan worden, maar Hij ziet het hart aan. Is ons hart trouw aan de Heer Jezus? Of zoeken we ons eigen voordeel? Willen we iets zijn hier in deze wereld of temidden van het volk van God óf zoeken we alleen de eer van de Heer Jezus?

We vinden hier ook nog een derde, getalsmatig gezien veel grotere groep. Dat zijn degenen die aan het eind van het hoofdstuk worden vermeld, de helden van het leger.

We kunnen het beste met de overdenking van deze derde groep beginnen. Het zijn mannen die tot David kwamen toen hij nog verworpen was. Van deze mannen lezen we in 1 Samuël 22:2: 'En tot hem vergaderde alle man die benauwd was, en alle man die een schuldeiser

had, en alle man wiens ziel bitter bedroefd was, en hij werd tot overste over hen; zodat bij hem waren omtrent vierhonderd mannen'.

Vers 1 van hetzelfde hoofdstuk zegt ons dat dit gebeurde toen David in de spelonk van Adullam was. Dat was wel haast het diepste punt van zijn leven. Hij moest van de ene plaats naar de andere vluchten. Juist in deze tijd echter, wanneer hij in deze spelonk woont, komen veel mannen tot hem; mannen met wie het onder Saul niet goed ging. Saul was door de HEERE verworpen, maar hij hield er tóch aan vast dat hij de koning was. En hij vervolgde David.

Verscheidene mannen echter wisten dat dit niet juist was. Ze waren in benauwdheid, hadden schulden, en waren bitter bedroefd. God had Zijn volk door Samuël voorzien hoe de koning die zij wensten zou handelen, en wat hij van het volk zou eisen. En het was gebeurd zoals God had voorzien.

En juist van zulke mannen, van wie niets te verwachten viel, werd David de overste; en zij werden zijn helden. Het is in 1 Kronieken 11 een heel gemengd gezelschap: een Ammoniet (vers 39), een Hethiet (vers 41), en anderen uit meerdere delen van het land en zelfs van daarbuiten. Ze kwamen tot David, toen hij de verworpenkoning was en overal vervolgd werd.

Bij de twee groepen van drie (waarvan er één zoals gezegd onvolledig is) zien we een overeenkomst met David, wanneer we hun daden overdenken. Ze lijken op David.

Abisaï (11:20) hief zijn spies op tegen driehonderd man en doodde hen. Hij had een naam onder de drie. We merken hier ook op dat hij de broeder van Joab is. Later wordt er ook geschreven over de wapendrager van Joab. Maar zoals we reeds opmerkten: Joab zelf komt niet op de lijst voor.

Benaja, de zoon van Jójada (vers 22), verrichtte ook heldendaden. Hij daalde in de sneeuwtijd af in een kuil, en doodde daar een leeuw. Dat zouden wij niet graag doen: in een gladde kuil op het gevaar afgaan en een leeuw doden! Dit was werkelijk een heldendaad! En we lezen nog van andere heldendaden van Benaja. David had zich eens tegenover Goliath opgesteld; Benaja ging de strijd aan met een Egyptenaar. Deze Egyptenaar had ook een grote spies; Benaja echter rukte hem de speer uit de hand, versloeg hem met zijn eigen speer, en doodde hem (vers 23).

Deze beiden, Abisaï en Benaja, hadden een naam onder de drie helden van het tweede drietal (de derde was dus Joab). Het valt op dat zij meer worden geëerd dan de dertig, maar ze bereiken niet het niveau van het eerste drietal.

De eerste drie verrichtten eveneens heldendaden die ons aan David herinneren (zie voor dit drietal hoofdstuk 11:15-19 en 2 Sam. 23:13-17). Daarbij moeten wij denken aan Mattheüs 11, waar de Heer Jezus immers uitnodigt om tot Hem te komen: 'Komt tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven'. En tegen hen die vermoeid en belast tot Hem komen, zegt Hij: 'Leert van Mij'. We mogen van de Heer Jezus leren, in het bijzonder als het gaat om Zijn zachtmoedige gezindheid. Vaak richten we ons op 'heldendaden', op grote

dingen, maar laten we toch meer de gezindheid van onze Heer leren!

De eerste drie hebben iets extra's, iets bijzonders. Juist toen David in de spelonk van Adullam was en iedereen reden had ontmoedigd te zijn, hoorden zij David op een dag zeggen dat hij graag water zou drinken uit de bron die in de poort van Bethlehem is. We horen hem als het ware vragen om 'één slok water uit de bron waaruit ik als jongen gedronken heb'. Jaren geleden, toen wij in het zuiden van ons land (de Verenigde Staten) woonden, hadden we een eigen bron. Nu drink ik erg graag water. Maar wanneer ik van huis weg was, smaakte het water me nooit zo goed als thuis uit de eigen bron. Davids wens is voor mij dus heel begrijpelijk.

David uitte dit als een hartenwens, maar hij gaf geen bevel. Voor deze drie helden echter gold: Davids kleinste wens was al hun bevel. En dus gingen ze; ze vroegen niet aan David of ze moesten gaan om water voor hem te halen. Maar er waren toch vele Filistijnse soldaten in Bethlehem? Ze lieten zich niet door hen weerhouden en gingen gewoon op weg, ongetwijfeld met een kruik bij zich.

Wanneer we de Schrift lezen, zien we dat het putten van water eigenlijk vrouwenarbeid was. In het Evangelie naar Markus vinden we één keer een uitzondering. Daar lezen we dat de Heer Jezus in de dagen van het Pascha tegen Zijn discipelen zei dat zij een man met een waterkruik moesten volgen. Dat was iets heel uitzonderlijks: een man met een kruik water! Deze drie helden braken door het leger van de Filistijnen; één van hen heeft het water uit de bron geput, terwijl de andere beiden aan weerszijden stonden met hun zwaarden. Daarna gingen ze naar David terug. Men kan zich wel voorstellen dat de anderen verwonderd waren: drie mannen die het opnamen tegen het hele leger van de Filistijnen, alleen om Davids wens te vervullen! En waarom? Omdat dit op hun hart lag!

En hoe is het bij ons, wanneer wij in Gods Woord lezen over een wens van de Heer Jezus? Zijn wij als deze drie helden, of zoeken we een uitvlucht? Deze drie mannen hadden immers ook kunnen zeggen: 'David, je moet nu eenmaal met weinig water tevreden zijn. Het is toch onzinnig om met zoveel gevaar te proberen water uit de bron van Bethlehem te halen?' Maar ze zeiden het niet. Hun gezindheid was: 'Heer David, uw wens is voor ons een bevel'.

In het Woord van God staan verscheidene wensen van onze geliefde Heer en Heiland. We denken misschien onmiddellijk aan 'Doet dit tot Mijn gedachtenis', maar er zijn ook andere wensen opgeschreven. De Heer Jezus vraagt ons bij voorbeeld om liefde aan al de Zijnen te betonen; en Hij wil graag dat wij eensgezind zijn, één van denken en één van bedoeling. Wanneer we de Brieven van het Nieuwe Testament doorlezen, vinden we meerdere wensen van onze Heer Jezus.

De voornoemde drie helden brachten het water uit de bron van Bethlehem naar David. Maar hij zei als het ware: 'Ik ben slechts een mens, ik ben zo'n liefde en zo'n toewijding niet waard; God alleen komt zo'n toewijding en overgave toe'. Hij kon het niet drinken, omdat het immers eigenlijk het bloed van deze mannen was. Daarom goot hij het als een drankoffer voor de HEERE uit. Maar deze éne daad heeft deze drie eerste helden wel onderscheiden van alle anderen. Ja, ze worden geëerd boven alle anderen, omdat ze David zo liefhadden. Ze dachten niet: kunnen we dit eigenlijk wel doen? Nee, ze zouden zelfs hun leven voor

David hebben overgegeven. En David heeft dat erkend. Daarom vinden we deze drie als eersten vermeld (zoals gezegd vinden we hier niet alle namen; zie 2 Samuël 23).

We lezen in 1 Kronieken 12 over personen die op verschillende momenten tot David kwamen. Allereerst vinden we hen die tot David naar Ziklag kwamen. David was al enige jaren vervolgd, was helemaal ontmoedigd (1 Samuël 27) en vervolgens naar de Filistijnen gegaan, bij wie hij zestien maanden woonde. Hij had zich zelfs aangeboden om in de strijd tegen Israël op te trekken. Of hij het gedaan zou hebben, is de vraag, maar hij ging wél met koning Achis mee (1 Samuël 29:2,8).

En juist in deze tijd kwamen enkelen tot hem en wij lezen van hen dat zij kwamen 'toen hij nog uitgesloten was voor het aangezicht van Saul, de zoon van Kis; zij waren ook onder de helden die tot die krijg hielden. Gewapend met bogen, rechts en links met stenen werpende, en met pijlen schietende uit de boog; zij waren van de broeders van Saul, uit Benjamin' (12:1-2). Saul had David al enkele jaren vervolgd, en nu komen zijn stamgenoten, zijn broeders uit Benjamin, en willen David volgen. Hun namen worden ons hier gegeven.

Dan lezen we in vers 8 van de Gadieten. Zij kwamen tot David naar de vesting in de woestijn; dat was nog vóórdat David naar Ziklag kwam. Ook zij waren dappere helden, in totaal elf mannen van wie de namen ons worden gegeven en die werkelijk grote helden waren. We lezen immers in vers 14 dat één van de kleinsten overste over honderd was en de grootste overste over duizend. Ze gingen over de Jordaan in de eerste maand, toen de rivier vol was aan al haar oevers. Zeker niet iedereen heeft de kracht en de moed om zwaarbewapend over een brede, snelstromende rivier te zwemmen. Zij hadden echter wél deze kracht en moed, zodat zij zelfs alle tegenstanders op de vlucht konden jagen. In vers 16 en volgende lezen we vervolgens over enkelen van de kinderen van Benjamin en Juda, die naar de bergvesting kwamen. In geen enkele van deze gevallen lezen we dat David de vraag stelt: 'Waarom zijn jullie niet eerder tot mij gekomen?' Ieder die kwam, had David voor ogen én de plaats die God hem gegeven had en inderdaad wilde geven - en dat was genoeg.

Elk beeld is maar een beeldspraak, en dus een onvolkomen weergave; geen enkel beeld is immers werkelijkheid. David moest, hoewel hij een type is van de Heer Jezus, als zwak mens toch de vraag stellen: 'Bij wie horen jullie? Aan welke kant staan jullie?' Hij zegt dan ook in vers 17: 'Indien gij met vrede tot mij gekomen zijt, om mij te helpen, zo zal mijn hart tegelijk over u zijn; maar indien het is om mij aan mijn vijanden bedrieglijk over te leveren, daar toch geen misdaad in mijn handen is, de God van onze vaders zie het, en straffe het!'

Mensen van Zif wilden David immers verraden. Ze kwamen enkele keren naar Saul en zeiden: 'Kom snel met je leger en neem hem gevangen'. En Zif lag nog wel in het gebied van Juda! David kon dus niet zonder meer aannemen dat mensen die uit Juda en Benjamin tot hem kwamen, hem wilden volgen. We zien dan ook dat hij hun de vraag stelt met welke bedoelingen ze tot hem kwamen.

En dan lezen we zo mooi in vers 18: 'De Geest toog Amasai aan, de overste der hoofdlieden, en hij zei: Wij zijn van u, o David, en met u zijn wij, gij, zoon van Isai. Vrede, vrede zij u, en vrede uw helpers, want uw God helpt u'.

Geliefden, dat zou ook de gezindheid van onze harten tegenover de Heer Jezus moeten zijn: 'Wij zijn van u, Heer Jezus, en met u zijn wij'. Beide dingen zijn noodzakelijk. We zijn immers van Hem; we zijn Zijn eigendom, gekocht door Zijn kostbaar bloed. Maar niet iedereen die van Hem is, wil zijn plaats met Hem innemen.

Toen David nog vervolgd werd, was het leven veel gemakkelijker voor de gewone Israëlieten. Het was zo gemakkelijk om thuis te blijven, er in alle rust te wonen en Saul te dienen. Kortom: alles ging gemoedelijk z'n gangetje. Wanneer ze nu dachten: 'David is eigenlijk tóch beter, we zouden hém eigenlijk willen toebehoren', maar tóch niet metterdaad naar hem toe gingen, dan ontbrak er iets bij hen. Dan namen ze niet werkelijk de plaats met hem in.

Maar dan zien we ook de prachtige volgende woorden: 'Vrede, vrede zij u, en vrede uw helpers'. We zien dus al hier in het Oude Testament dat het, wanneer de Heer ons voor ogen staat, niet alleen is: 'Vrede zij U, o Heer', maar ook: 'Vrede zij uw helpers, want uw God helpt u'. En zo zou het ook vandaag moeten zijn. God verwacht immers dat allen die Zijn 'David' (onze geliefde Heer Jezus) trouw zijn, Hem samen dienen. David nam deze mannen aan en stelde hen tot hoofden over de legerscharen.

De volgende groep is afkomstig uit de stam van Manasse, en ze komen nóg later. David was met de Filistijnen naar Gilbóa gegaan, maar ze hadden hem teruggestuurd (1 Sam. 29:9-11; 31:1). Op de weg terug naar Ziklag volgen deze mannen uit Manasse hem, die dan ook uitvoerig genoemd worden (1 Kron. 12:19). En in vers 22 vinden we weer iets heel moois. We merken meer dan eens in deze hoofdstukken dat David deze mannen tot hoofden over het leger maakte. Maar let er op: hij zelf doet dat. Wanneer we denken aan Joab, zien we een groot verschil: hij wilde zelf door zijn heldendaden zich tot overste opwerken. Maar David gaf aan deze mannen die hem trouw waren, een ereplaats. En het waren er velen, want we lezen in vers 22: 'Want er kwamen er in die tijd dag bij dag tot David, om hem te helpen, tot een groot leger toe, als een leger Gods'.

We weten dat we in de laatste dagen leven, in de tijd van het einde. We verwachten niet dat alle kinderen van God de Heer Zijn door God gegeven plaats zullen geven. Maar toch: wanneer we ook maar iets van dit vers in vervulling zouden zien gaan, zouden we ons dan niet zeer verheugen? Kunnen we niet zeer dankbaar zijn dat er nog dag aan dag enkelen tot de Heer Jezus komen, tot onze David, 'om Hem te helpen'? Hij moet het Middelpunt zijn, Hij moet voor aller ogen groot en heerlijk worden.

We lezen in deze hoofdstukken dan ook niet dat de mannen die David volgden, zich tegen de rest van het volk keerden. Nee, ze hadden David' voor ogen, en dat was genoeg. Maar dat neemt niet weg dat de positie die ze innamen, een schril contrast vormde met de positie van het volk. De rest van het volk volgde Saul na, die voortdurend zwakker werd totdat hij omkwam, en nog wel door zijn eigen hand.

In vers 23 lezen we: 'Dit zijn de getallen van de hoofden van hen die toegerust waren ten strijde, die tot David te Hebron kwamen'. Dit vers brengt ons als het ware weer terug naar het begin van hoofdstuk 11, waar we een korte samenvatting van deze gebeurtenissen vinden.

In hoofdstuk 12, vanaf vers 23, echter komen de details. We vinden hier niet meer afzonderlijke namen, maar aantallen van mannen uit de verschillende stammen. Hier vermeerderen de aantallen van mannen uit alle stammen zich zeer.

Graag wil ik nog wijzen op een jonge man die in vers 28 afzonderlijk wordt vermeld: Zadok, een dapper held. Hij wordt later priester (en was het in beginsel reeds), en is nóg later hogepriester geworden. We vinden hem hier niet zonder reden: in 1 en 2 Kronieken worden ons heel vaak het priesterschap en de priesters voor ogen gesteld, terwijl de Boeken van de Koningen meer een profetisch karakter dragen en ons de werkzaamheid van de profeten tonen.

In de verzen 23 tot en met 40 vinden we meerdere mooie dingen. In het bijzonder wil ik nog vers 32 lezen: '...En van de kinderen van Issaschar, die ervaren waren in het verstaan van de tijden, om te weten wat Israël doen moest. Hun hoofden waren tweehonderd, en al hun broeders pasten op hun woord'. We vinden hier mannen uit de kinderen van Issaschar, die inzicht hadden in het verstaan van de tijden, om te weten wat Israël doen moest. Zulke mannen hebben we ook vandaag nog nodig; mannen die inzicht hebben in de tijden, om te weten wat Gods volk doen moet.

Hier onder de vele duizenden uit alle stammen lezen we van tweehonderd van zulke mannen uit de stam Issaschar. En we lezen dat al hun broeders op het woord van deze oudsten pasten, dat wil zeggen hun bevel opvolgden. Het is altijd goed wanneer God geestelijke leidlieden en voorgangers geeft, en dat Zijn volk deze wijze voorgangers navolgt. Het is echter iets geheel anders en zelfs iets verschrikkelijks, wanneer iemand zélf een voorganger wil zijn en zijn eigen volgelingen wil hebben. Maar voor deze mannen, voor deze vele duizenden, waren Gods gedachten belangrijk geworden, en zij luisterden dus naar de woorden van hen die geestelijk onderscheidingsvermogen hadden.

Al deze duizenden uit alle stammen nu hadden maar één doel: David tot koning te zalven, hem te gehoorzamen en hem te eren. De helden begonnen met een klein aantal mannen die tot David kwamen in de woestijn, in de spelonk van Adullam, in de bergvesting, en zo voorts. Maar hier in vers 37 is het aantal zeer gegroeid, zodat het laatste getal dat we vinden 120.000 is!

Zoals ik reeds heb gezegd, vinden de dingen die in deze hoofdstukken gebeuren, plaats in een tijdsbestek van misschien wel meer dan tien jaar. En God merkte al die jaren alles op wat er gebeurde.

In al die jaren moest elke Israëliet zich door God laten leiden. Hoewel iedereen de plicht heeft tot de ware David, tot de Heer Jezus te komen, en dit niet uit te stellen, lezen we in de Schrift van niemand die een ander bespot of minder hoogacht door de zeggen: 'Waarom kwam je pas zo laat tot David?' De reden hiervan was dat David hun voor ogen stond. Zij hebben immers ook niet zelf een boek geschreven over hun heldendaden en hun trouw aan David. Nee, we vinden hier in 1 Kronieken de samenvatting die God ons geeft, helemaal aan het begin van het leven van David (zoals gezegd: in 1 en 2 Samuël vinden we deze geschiedenis tamelijk aan het einde van het leven van David).

De laatste verzen tonen ons de grote vreugde die men luid, toen allen zich tot David vergaderden. Aan het eind van vers 38 lezen we: 'En ook was al het overige van Israël één huil, om David tot koning te maken. En ze waren daar bij David drie dagen lang, etende en drinkende; want hun broeders hadden voor hen wat toebereid'. Eigenlijk stellen de/e verzen ons iets heerlijks voor. We doen graag iets voor de broeders en zusters, en in het bijzonder voor de kinderen en de jongeren, maar hier vinden we iets groters: het gaat niet om de andere Israëlieten, maar alles is tot eer van David. Allen samen konden er van genieten: zowel zij die dichtbij woonden als zij die vele kilometers ver weg woonden.

En aan het eind lezen we dan ook van grote vreugde: ' Want er was blijdschap in Israël!'

En dat is het wat God ook vandaag nog aan Zijn volk wil geven: blijdschap, vanwege hun gemeenschappelijk verlangen om in de dienst van onze Heer Jezus, de ware David, Hem Zijn door God gegeven plaats daadwerkelijk te schenken.

Geve de Heer ons genade dat wij allen er eendrachtig samen aan werken om Hem de plaats te geven die Hem alleen toekomt te midden van Zijn volk. Dan zal het uiteindelijke gevolg grote blijdschap in het héle volk van God zijn, tot eer van onze Heer Jezus, de ware David.

Moge de Heer Zijn Woord uit genade aan onze harten zegenen.

Eugene P. Vedder Jr.